

Magdalena
Wagnerová

Salás má pochyby

Ilustrovala
Sylva
Francová

Albatros

Salát má pochyby

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Magdalena Wagnerová
Salát má pochyby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Salát má pochyby

Magdalena
Wagnerová

Salás má rochyby

Magdalena Wagnerová

Ilustrovala
Sylva Francová

Albatros

Pro jednu úžasnou malou holčičku,
která se jmenuje Miriam

**Zdalo se salátu,
že je zelený král,
anebo to byl zelený král?**

1.

Julie chce jet do Smrdákova aneb Tatínek větví praštěný

Julie byla zajímavá holka, o tom se nedalo pochybovat. Bydlela s rodiči v bílém řadovém domku na předměstí, co by ne... každý přece musí někde bydlet, tak proč ne v domku natřeném od hlavy až k patě nabílo?

I když na tom asi bůhvíjak nezáleželo. Mnohem důležitější byla zahrádka. Jak už se v případě zahrádek u řadových domků stává, nebyla příliš rozlehlá, ale maminka vždycky říkala: „Lepší něco nežli nic.“ Což byla pravda.

Uprostřed zahrádky stála houpačka, a to bylo nejdůležitější. Předloni tatínek natřel houpačku nazeleno a maminka ho za to pochválila. A Julie? Kdyby už v zahrádce nebylo vůbec nic jiného, i tak by byla spokojená, protože houpačka, zdálo se, zastala práci za psa, kočku, křečka, želvu, myši, žížaly, altánek, míč, koloběžku, švihadlo, jezírko, rybičky v jezírku, žáby a tak dále. Julie prostě trávila na zahrádce každou volnou chvíli. A když pobývala na zahrádce, často seděla na houpačce. Struční lidé by stručně řekli, že Julie měla zahrádku ráda, a tak nepotřebovala nic jiného. Natož když v rohu zahrádky stála vysoká třešeň, která každý rok plodila skoro úplně černé a nebezpečně sladké plody. Julie jim nikdy nedokázala odolat. Jakmile dozrály, jako by na ni stále volaly: „Tady jsme! Tady jsme! Nedělej, že o nás nevíš!“

Nedaleko třešňového stromu tatínek postavil malý skleník, aby udělal mamince radost. I tehdy ho maminka pochválila. A začala ve skleníku pěstovat rajčata, okurky, papriky a občas nějaký ten salát. Julie saláty hlídala a někdy jim vyprávěla, co zažila ve škole. Obvykle svoje vyprávění trochu přeháněla: Učitelka přírodopisu cenila na žáky zkažené těsáky, jako by je chtěla co nevidět sežrat, tělocvikář chodil do hodin tělesné výchovy po zuby ozbrojený, jako by chtěl zastřelit každého, kdo nedokáže udělat kotoul, a uklízečka měla dohodu se školníkem, že spláchne všechny, kteří se budou po schodech loudat. Julie zkrátka chtěla, aby si saláty uvědomi-

ly, jak je jejich život sice krátký, ale šťastný, protože nemusejí do školy.

Julie byla prostě skvělá holka... a ještě něco: Měla tetu ve Smrdákově. Jenomže Smrdákov byl daleko. Kdykoli řekla, že chce jet za tetou, rodiče se zamračili a prohlásili: „Do Smrdákova jezdí akorát lidi, kteří to nemají v hlavě v pořádku, protože kdo by chtěl jezdit někam, kde se to jmenuje Smrdákov? A kdo by chtěl tam, kde se to jmenuje Smrdákov, trávit svůj volný čas? To přece nedává smysl! To bychom mohli klidně jezdit třeba do Hlupákova, Chudákova a Blbákova!“

A Julie zase nejela nikam.

Pomaloučku se blížily prázdniny a bylo třeba rozhodnout, co s tím. Tatínek navrhoval, že pošlou Julii na vodácký tábor, ale maminka se rozhodně postavila proti, protože Julie neuměla plavat. Dědeček pojal myšlenku, že bude chodit v červenci a srpnu s Julií každý den do ZOO, ale babička spočítala, kolik by zaplatili za vstupné, a spráskla ruce. Místo toho přišla

s nápadem, že během prázdnin naučí Julii vařit, ale tatínek prohlásil, že nastaly nové časy a ženy už nemusí trávit celý svůj život u plotny.

Tím byly veškeré nápady, jak vyplnit Juliin volný čas během prázdnin, vyčerpány.

A potom se Julii zdál sen. V tom snu odjela do Smrdákova a prožila tam ty nejkrásnější prázdniny, jaké si kdo dovede představit. Vlastně prožila ve Smrdákově úplně normální prázdniny: honila slepice, lezla po stromech, sbírala borůvky, stavěla v lese domečky z kapradí, zase se nenaučila plavat, občas si zkazila žaludek nezralými třešněmi, málem se otráвила jedovatými houbami, úplně zapomněla, že někde existuje nějaká škola, chytila od jistého zatoulaného psa blechy, poznala lesního trpaslíka a odhalila tajemství zamčené stodoly plné sena, kde několikrát přenocovala, což bylo velice voňavé a dobrodružné.

Druhý den u snídaně Julie vyprávěla rodičům i prarodičům, co se jí zdálo.

Tatínek jenom kroutil hlavou, kam jeho dcera na takové nápady chodí, a starostlivá maminka pořád dokola opakovala, že do Smrdákova jezdí akorát lidé, kteří to nemají v hlavě v pořádku. Babička horlivě kývala hlavou: „Kdo by chtěl jezdit někam, kde se to jmenuje tak hloupě?“ A dědeček k tomu obvykle dodal: „Kdo by chtěl tam, kde se to jmenuje tak hloupě, trávit svůj volný čas?“ A oba dva společně: „To přece nedává smysl. To bychom mohli klidně jezdit do Hlupákova, Chudákova nebo Blbákova!“

Dokonce i největší salát dozrávající ve skleníku vyjádřil jistě pochybnosti.

Opravdu je Smrdákov to nejlepší místo, kde trávit prázdniny?

Jenže potom tatínkovi spadla na hlavu větev, když prořezával stromy. Zatmělo se mu před očima a ztratil vědomí. Maminka na něj pohotově vychrstla kbelík vody, tatínek se probрал, ale od té chvíle nepromluvil. To bylo v pátek. Když mlčel jako ryba už třetí den, maminka začala mít strach, že zůstane nadosmr-ti němý, a pozvala na návštěvu jistého lékaře z přízně. Byl to vzdálený příbuzný, který léčil celou rodinu v šíř i v dál. Když se rodina sešla pohromadě, pamětníci většinou vzpomínali, jestli se Pepovi někdy podařilo někoho vyléčit. Tehdy mamin-ku napadlo, že by Pepa mohl – při troše štěstí – vyléčit tatínka.

V pondělí ve tři hodiny odpoledne měl tedy přijít pan doktor Josef Tvrdohlavý. V neděli maminka upekla pusinky a vzala si na pondělní odpoledne volno v práci. Pracovala v rozhlase, a tak si Julie začala dělat starosti. Přišlo jí ne-spravedlivé, aby v pondělí odpoledne rozhlasové vysílání přerušili jenom proto, že jejímu tatínkovi spadla na hlavu větev. Ovšem maminka si s tím zjevně starosti nedělala, místo toho uřízla ve skleníku pochybovačný salát a připravila k obědu karbanátky s bramborovou kaší a čerstvým hlávkovým salátem.

Julie měla hlad, a tak snědla oběd do posledního sousta. Tím zavřela salátu ústa, a namísto dalších pochybností raději začala studovat mapu. Chtěla zjistit, jestli do Smrdákova vede nějaká cesta, protože se pomalu a jistě začala zaobírat myšlenkou, že by vyrazila za tetou na vlastní pěst. To bylo v neděli večer.

V pondělí se tatínek probudil, podíval se na Julii a zničehonic prohlásil:

„Když chceš jet do Smrdákova, tak si tam proměžzamějed.“

„Prokristapána!“ řekla maminka.

Kdyby salát nebyl snědený, jistě by k tomu rovněž něco řekl. Jako například...

Kdo chce kam, pomozme mu tam!

„Člověk nikdy neví, kdy mu na hlavu spadne větev, a proto by měl využít každý okamžik, kdy není praštěný, a plnit si svoje sny,“ řekl tatínek a po chvíli dodal: „Dokud to ještě jde.“ Potom se zahleděl bůhvíkam. Těžko říct, na co v té chvíli myslel.

„Do Smrdákova jezdí akorát lidi, kteří to nemají v hlavě v pořádku,“ namítla maminka jako obvykle.

„Nesmysl,“ odsekl tatínek. „Já to nemám v hlavě v pořádku, a jedu snad do Smrdákova?“

„Ty chceš jet do Smrdákova?“ užasla babička.

„Já nechci jet do Smrdákova, i když to nemám v hlavě v pořádku, z čehož logicky vyplývá, že Julie může jet do Smrdákova, protože to má v hlavě v pořádku,“ odvětil tatínek a opět se uzavřel do říše mlčení. Přesto maminka návštěvu doktora Tvrdohlavého odvolala.

2.

Julie píše seznam aneb Není nad důslednost

Julie byla veskrze praktická holka. A tak si před cestou napsala seznam věcí, bez kterých se člověk na cestách prostě neobejde.

1. Sůl

(Julie měla velice ráda pohádku Sůl nad zlato. Kdo by neměl rád pohádku Sůl nad zlato? Snad jedině ten, kdo vyloženě nemá rád sůl...)

2. Náhradní boty

(Zkuste si představit, že musíte vyrazit kupříkladu do školy nebo chcete vylézt na Sněžku, a zrovna v tu chvíli se vám rozpadnou boty a vy nemáte náhradní. To je hotová katastrofa!)

